

การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบ
ของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร¹
Developing Paragraph Writing Ability Focusing on its Components
among Students Taking the Communication Skills Course¹

จอมขวัญ สุทธินนท์
Jomkwan Sudhinont

ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่
jomkwan.sud@psu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอผลการศึกษาในประเด็นความสามารถพัฒนาการความสามารถ และการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงตามแนวคิดเรื่องการประเมินตามสภาพจริงโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ rubric ของ O'Malley and Pierce แบบแยกองค์ประกอบ ซึ่งกำหนดระดับคะแนน 4 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 ต้องปรับปรุง ระดับ 2 ผ่าน ระดับ 3 ดี และระดับ 4 ดีมาก

ผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารก่อนการพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง มีระดับคุณภาพของผลงานด้านองค์ประกอบของย่อหน้า ระดับ 1 ต้องปรับปรุง มากที่สุด ด้านการเรียบเรียงย่อหน้า และด้านสำนวนภาษามีระดับคุณภาพของผลงานระดับ 3 ดี มากที่สุด ส่วนพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารหลังการพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงมีระดับคุณภาพของผลงานด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษา ระดับ 4 ดี มาก มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงพบว่า นักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การพัฒนาความสามารถ การเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบ

¹ทุนสนับสนุนการวิจัยจากกองทุนวิจัยคณะศิลปศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ 2559 ประเภทนวิวิจัยใหม่ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

Abstract

The objective of this research article was to present study results on ability, development of paragraph writing ability, and to compare ability in paragraph writing focusing on its components among students taking Communication Skills course between before and after they had conducted self-evaluation using an evaluation form on paragraph writing for each component based on the authentic assessment concept. O'Malley and Pierce's analytical scoring rubric was employed; the levels of evaluation in the rubric were classified as 1=to be improved, 2=passed, 3=good, and 4=very good.

The study found that before the use of self-evaluation using an evaluation form which was an analytical scoring rubric as authentic assessment, in terms of components of the paragraph, the quality of work of most students taking the Communication Skills course in paragraph writing was at level 1: to be improved. In terms of paragraph coherence, and linguistic features, the quality of work of most students was at level 3: good. After the use of self-evaluation using an evaluation form which was an analytical scoring rubric as authentic assessment, the levels of quality of work of most students in all three aspects of paragraph writing: components of the paragraph, paragraph coherence, and linguistic features were at level 4: very good. When comparing the ability in paragraph writing in terms of components of the paragraph before and after self-evaluation using an evaluation form which was an analytical scoring rubric as authentic assessment, it was found that the development of ability of most students taking the Communication Skills course was significantly improved at the level .01.

Keywords: Developing Ability, Paragraph Writing Focusing on Components

บทนำ

งานเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญต่อแวดวงการศึกษา โดยเฉพาะสำหรับนักศึกษาที่ต้องศึกษาค้นคว้าทั้งในและนอกชั้นเรียน รวมถึงการเขียนรายงาน แบบฝึกหัด และข้อสอบอัตนัย อันเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่แสดงให้เห็นระดับความสามารถทางสติปัญญา

วิชาทักษะการสื่อสารอยู่ในกลุ่มวิชาภาษาไทยที่เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับรูปแบบของภาษาทั้งวัจนภาษา และอวัจนภาษากับการสื่อสาร การใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร การนำเสนอ การค้นคว้า และการอ้างอิง เปิดโอกาสให้นักศึกษาที่สนใจและประสงค์ที่จะศึกษาได้เรียนรู้ เข้าใจ และสามารถใช้อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่จำกัดชั้นปีและสาขาวิชาในการลงทะเบียนเพื่อศึกษา จึงทำให้นักศึกษาที่ลงทะเบียนเพื่อศึกษารายวิชานี้มีความหลากหลาย

จากการตรวจผลงานของนักศึกษาที่เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่าทักษะการเขียนของนักศึกษายังต้องพัฒนา เนื่องจากการสร้างสรรค์ผลงานในกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ว่าจะเป็นแบบฝึกหัด แบบทดสอบ รายงาน และข้อสอบ ที่นักศึกษาต้องนำเสนอในการศึกษาระดับอุดมศึกษามักเป็นรูปแบบอัตนัย ซึ่งต้องใช้ทักษะการเขียนสูงกว่าการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนักศึกษายังไม่มีความรู้

ความเข้าใจถึงหน้าที่และองค์ประกอบของย่อหน้าอย่างแท้จริง และยังอ่อนทักษะในการเรียบเรียงและการใช้สำนวนภาษาในการเขียน ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าจึงไม่สมบูรณ์ทั้งด้านองค์ประกอบ การเรียบเรียง และสำนวนภาษา

อย่างไรก็ตามความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาพัฒนาได้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) ตามแนวคิดของ O'Malley & Pierce (1996) ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติโดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมด้วยการสร้างกิจกรรม เครื่องมือการประเมินตามสภาพจริง และเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินตามสภาพจริง (Rubric) กล่าวคือ เมื่อระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติของแต่ละองค์ประกอบที่ประเมินอยู่ในระดับ 1 ต้องปรับปรุง ระดับ 2 ผ่าน ระดับ 3 ดี และระดับ 4 ดีมาก เท่ากับผู้สอนได้ทราบระดับคุณภาพของผลงานหรือความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร และสามารถให้ผลสะท้อนกลับแก่นักศึกษาได้ด้วยคำอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินตามสภาพจริงซึ่งมีลักษณะเป็นตารางการให้คะแนนที่แจกแจงระดับการปฏิบัติของนักศึกษาอย่างชัดเจน อันส่งผลให้นักศึกษามีพัฒนาการได้จากการทำความเข้าใจคำอธิบายเกณฑ์ระดับคะแนนนั้นด้วยตนเอง

เนื่องจากความสามารถในการเขียนย่อหน้าดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และการประกอบวิชาชีพในอนาคต ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร จะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการเขียนที่ไม่จำกัดอยู่เพียงระดับย่อหน้าเท่านั้น อันจะส่งผลให้นักศึกษาประสบผลสำเร็จในการศึกษาระดับอุดมศึกษาและก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการสื่อสารเพื่อประกอบวิชาชีพได้ในที่สุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

สมมติฐานการวิจัย

การประเมินตามสภาพจริงพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร
2. พัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงได้
3. สามารถนำไปประยุกต์จัดรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนประเด็นอื่น ๆ ที่เหมาะกับการประเมินตามสภาพจริงเพื่อพัฒนาความสามารถนักศึกษาได้หลากหลายหัวข้อและหลากหลายรายวิชา

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ การเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษา ตามแนวคิดเรื่องการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ rubric ของ O'Malley & Pierce (1996) แบบแยกองค์ประกอบ (Analytical Scoring Rubric) ซึ่งกำหนดระดับคะแนน 4 ระดับ ได้แก่ ระดับ 1 ต้องปรับปรุง ระดับ 2 ผ่าน ระดับ 3 ดี และระดับ 4 ดีมาก

2. ขอบเขตด้านประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารที่ส่งผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบครบทั้ง 2 ผลงาน ได้แก่ ผลงานก่อนและหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง จำนวนทั้งสิ้น 114 คน

3. ขอบเขตด้านเวลา ได้แก่ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559

นิยามศัพท์เฉพาะ

ย่อหน้า หมายถึง ข้อความหรือกลุ่มประโยคที่แสดงความคิดสำคัญเพียงอย่างเดียวและมีกลุ่มประโยคที่ขยายกลุ่มประโยคที่แสดงความคิดสำคัญนั้น ๆ อันเป็นส่วนองงานเขียนเรื่องหนึ่งซึ่งบรรทัดแรกของเรื่องราวในช่วงตอนหนึ่ง ๆ เข้าไปตั้งแต่ 7-8 ตัวอักษร

ด้านองค์ประกอบหมายถึง ความคิดหลักหรือประโยคใจความสำคัญ ส่วนขยายหรือประโยคขยายความ และหมายรวมถึงลักษณะของย่อหน้าที่ดี กล่าวคือ มีเอกภาพ มีสัมพันธ์ภาพ มีสารัตถภาพ และมีความสมบูรณ์

คะแนนชุดที่ 1 หมายถึง คะแนนก่อนที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

คะแนนชุดที่ 2 หมายถึง คะแนนหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณร่วมกับคุณภาพ มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิดเรื่ององค์ประกอบของย่อหน้าตามเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความและการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ Rubric เพื่อสร้างเครื่องมือการวิจัย

2. ส่งเครื่องมือการวิจัย ได้แก่ ใบงานการเขียนย่อหน้าและแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพจำนวนทั้งสิ้น 3 ท่าน

3. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 2 ครั้ง กล่าวคือ ใบงานทั้งก่อนและหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

4. วิเคราะห์ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารตามแนวคิดเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2553) ซึ่งเป็นการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนรูปแบบ Rubric ของ O'Malley & Pierce (1996)

5. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงตามแนวคิดเรื่องสถิติทดสอบ z (z test statistic) ของ ม.ล.จรัลวิไล จรุงญโรจน์ (2556)

6. นำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ประกอบตารางการคำนวณค่าสถิติ z -test

ผลการวิจัย

การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร มีรายละเอียดเกี่ยวกับความสามารถพัฒนาการความสามารถ และการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร

ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารพบความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ 3 ประการ ได้แก่ด้านองค์ประกอบของย่อหน้าการเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาดังนี้

1.1 องค์ประกอบของย่อหน้า พบว่านักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นองค์ประกอบของย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 55.3 กล่าวคือย่อหน้าที่นักศึกษาเขียนมีองค์ประกอบไม่ครบหรือไม่สามารถจำแนกองค์ประกอบของย่อหน้าได้ชัดเจนเนื่องจากย่อหน้ามีรายละเอียดของเรื่องราวโดยปรากฏประโยคขยายความ แต่ไม่มีประโยคใจความสำคัญบ้างก็ไม่ปรากฏทั้งประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความแต่ละประเด็น

1.2 การเรียบเรียงย่อหน้า พบว่านักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นการเรียบเรียงย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 64.9 กล่าวคือย่อหน้าที่นักศึกษาเขียนไม่มีประโยคใจความสำคัญและยังขาดรายละเอียดสนับสนุน

1.3 สำนวนภาษา พบว่านักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นสำนวนภาษาคิดเป็นร้อยละ 65.31 กล่าวคือ นักศึกษาใช้สำนวนภาษาในการร้อยเรียงประโยคไม่ราบรื่น เมื่อก้าวถึงประเด็นหนึ่ง กลับค้นด้วยการเขียนประเด็นอื่น แล้วเขียนกลับมาที่ประเด็นแรกอีกครั้งบ้างใช้คำพุ่มเพื่อยด้วยการทำคำกริยาให้เป็นคำอาการนามโดยไม่จำเป็นบ้างละประธานของประโยคทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ บ้างสะกดคำผิด บ้างเลือกใช้บุพบทและสันธานไม่สัมพันธ์กับเนื้อความในประโยคบ้างใช้ถ้อยคำไม่สม่าเสมอ และบ้างใช้ประโยคที่มีเนื้อความซ้ำซ้อน

จากข้อมูลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารผลการวิเคราะห์ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของย่อหน้าพบข้อควรพัฒนามากที่สุดด้านการเรียบเรียงย่อหน้า พบข้อควรพัฒนามองลงมา และด้านสำนวนภาษาพบข้อควรพัฒนาน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารนำมาสู่พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงในลำดับต่อไป

2. พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง

การวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงพบพัฒนาการตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ³ ประการ ได้แก่ด้านองค์ประกอบของย่อหน้าการเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาดังนี้

2.1 องค์ประกอบของย่อหน้าพบว่านักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นองค์ประกอบของย่อหน้าโดยการประเมินตามสภาพจริงคิดเป็นร้อยละ 68.33 กล่าวคือย่อหน้าที่นักศึกษาเขียนมีองค์ประกอบครบถ้วนและใช้กลวิธีการเขียนในแต่ละองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความน่าสนใจอย่างยิ่งโดยมีประโยคใจความสำคัญและประโยคขยายความแสดงรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นนั้น ๆ และมีการลำดับความคิดตามขั้นตอนที่เหมาะสมอย่างมีเอกภาพ

2.2 การเรียบเรียงย่อหน้าพบว่านักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นการเรียบเรียงย่อหน้าคิดเป็นร้อยละ 75.1 กล่าวคือย่อหน้าที่นักศึกษาเขียนมีประโยคใจความสำคัญชัดเจนและมีการขยายให้รายละเอียดที่สนับสนุนประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจนและสมเหตุสมผล

2.3 สำนวนภาษาพบว่านักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบในประเด็นสำนวนภาษาคิดเป็นร้อยละ 72.3 กล่าวคือ นักศึกษาใช้สำนวนภาษามาตรฐาน เป็นภาษาระดับทางการ ร้อยเรียงประโยคได้อย่างราบรื่น เลือกสรรถ้อยคำมาใช้ได้อย่างไพเราะเหมาะสม และมีการใช้ความเปรียบทำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์และความรู้สึก

จากข้อมูลการวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงผลการวิเคราะห์ผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านการเรียบเรียงย่อหน้าพบพัฒนาการมากที่สุดด้านสำนวนภาษาพบพัฒนาการรองลงมาและด้านองค์ประกอบของย่อหน้าพบพัฒนาการน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์พัฒนาการในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารแสดงให้เห็นความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงที่ดีขึ้นในภาพรวม ดังรายละเอียดการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มบันทึกความสามารถจากผลงานการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงในลำดับต่อไป

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงพบว่าผลงานมีพัฒนาการความสามารถตามองค์ประกอบที่ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ³ ประการ ได้แก่ด้านองค์ประกอบของย่อหน้า การเรียบเรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาดีขึ้น

จากข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงในรูปแบบตารางการคำนวณค่าสถิติอัตราร้อยละ หากนำมาเปรียบเทียบโดยปรับคะแนนมาตรฐาน z (Z Score) จะได้รายละเอียดดังนี้

คะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) คำนวณค่าเฉลี่ยได้ 7.42 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) 1.88

คะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) คำนวณค่าเฉลี่ยได้ 8.63 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) 2.26 ซึ่งคะแนนมีความกระจายตัวมากกว่าคะแนนชุดที่ 1

จากคะแนนชุดที่ 1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนอยู่ที่ 7.42 ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนของทุกคนกับ 7.42 คือ 1.88 (s) และคะแนนชุดที่ 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ที่ 8.63 ค่าเฉลี่ยของความแตกต่างของคะแนนของทุกคนกับ 8.63 คือ 2.26 (s) การศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีกลุ่มตัวอย่าง 114 คน ($n \geq 100$) ข้อมูลที่นำมาทดสอบเป็นข้อมูลอันตรภาค (interval) หรืออัตราส่วน (ratio) และมีการแจกแจงแบบปกติ (normal distribution) เพื่อช่วยให้ทราบความน่าจะเป็นที่จะผิดพลาดหากนำค่าเฉลี่ยที่ได้จากคะแนนชุดที่ 1 และคะแนนชุดที่ 2 มาอนุมานว่าเป็นค่าเฉลี่ยจากประชากร มีสูตรการคำนวณดังนี้

Z test สำหรับเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง ($\bar{x}^1 - \bar{x}^2$) เป็นที่เท่าของความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความต่าง (standard error of difference) ซึ่งมีสูตรว่า

$$\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1}} + \sqrt{\frac{s_2^2}{n_2}} \text{ แล้วใช้สูตร } Z = \frac{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

ในการคำนวณหาค่า Z ระหว่างคะแนนชุดที่ 1 กับคะแนนชุดที่ 2

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (จำนวนนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสาร)

ตัวเลข 1 หมายถึงคะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง)

ตัวเลข 2 หมายถึงคะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง)

\bar{x} = ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

μ = ค่าเฉลี่ยของประชากร

s = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อทดสอบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนชุดที่ 1 กับคะแนนชุดที่ 2 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (H_1 =มีความแตกต่างกัน และ H_2 =ไม่แตกต่างกัน) โดยตั้งค่าอัลฟาไว้ที่ 0.01 แล้วคำนวณค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนชุดที่ 1 และคะแนนชุดที่ 2 ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง

	คะแนนชุดที่ 1	คะแนนชุดที่ 2
จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	114	114
ค่าเฉลี่ย	7.42	8.63
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.88	2.26

เมื่อนำมาคำนวณค่า z ก็จะได้ดังนี้

$$z = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$z = \frac{7.42 - 8.63}{\sqrt{\frac{1.88^2}{114} + \frac{2.26^2}{114}}}$$

$$z = \frac{-1.21}{\sqrt{0.031 + 0.045}}$$

$$z = \frac{-1.21}{0.276}$$

$$(z = -4.384)$$

เพื่อทดสอบว่าพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงไม่เป็นเพียงความบังเอิญซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบด้วย z test และตั้งค่าอัลฟาไว้ล่วงหน้าที 0.01

ต่อมำนำค่า -4.384 ไปดูค่าความสัมพันธ์ p จากตาราง z test จากแถว (Row) 4.3 และหาค่าทศนิยมตำแหน่งที่ 2 จากสดมภ์ (Column) 0.08 เมื่อมองช่องที่แถวกับสดมภ์ตัดกันในตารางค่า z จึงได้ค่า 0.0000058

จากการกำหนดค่าอัลฟาไว้ว่ายอมรับให้มีความคลาดเคลื่อนสูงสุดที่ 0.01 ผลการวิจัยนี้มีความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนในขอบเขต 0.00000583 น้อยกว่า 0.01 คะแนนชุดที่ 1 และคะแนนชุดที่ 2 จึงมีค่าคะแนนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.01$) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยสถิติ z-test ที่ว่าการประเมินตามสภาพจริงพัฒนา ความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารได้

	<i>n</i>	\bar{x}	<i>s. d.</i>	<i>z</i>	<i>p</i>
คะแนนชุดที่ 1	114	61.833	1.88	-4.384	0.00000583
คะแนนชุดที่ 2	114	71.910	2.26		

$$(p > 0.01)$$

ตารางที่ 2 ข้างต้น แสดงว่านักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการ
ความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตาม
แบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนเรียงความแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผลการวิจัย

การพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชา
ทักษะการสื่อสารผู้วิจัยได้อภิปรายผลการศึกษา 3 ประเด็น ตามวัตถุประสงค์การศึกษา ได้แก่ ความสามารถ
พัฒนาการ และการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษา
พิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการ
ประเมินตามสภาพจริงดังนี้

1. ความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะ การสื่อสาร

การศึกษาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชา
ทักษะการสื่อสารพบว่าผลงานการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษามีข้อควรพัฒนาตามองค์ประกอบที่
ประเมินและระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติ 3 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบของย่อหน้าการเรียบ
เรียงย่อหน้า และสำนวนภาษาผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของ
นักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารพบว่าประเด็นองค์ประกอบของย่อหน้า มีระดับคุณภาพของ
ผลงานหรือการปฏิบัติระดับ 1 ต้องปรับปรุง มากที่สุด เนื่องจากย่อหน้ามีเพียงประโยคใจความสำคัญแสดง
ประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนประสงค์สื่อสารมายังผู้อ่าน หรือย่อหน้ามีเพียงรายละเอียดโดยไม่ปรากฏประโยค
ใจความสำคัญ ทำให้ผู้อ่านต้องอนุมานประเด็นที่ผู้เขียนประสงค์สื่อสารจากรายละเอียดดังกล่าวในส่วนด้าน
การเรียบเรียงย่อหน้า และด้านสำนวนภาษา มีระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติระดับ 3 ดี มากที่สุด
เนื่องจากนักศึกษาศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาจึงมีประสบการณ์ในการจัดลำดับความคิดและดุลพินิจในการ
พิจารณาเลือกระดับคำมาใช้ได้ค่อนข้างดี

อย่างไรก็ตาม ระดับคุณภาพของผลงานการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาในภาพรวมยังปรากฏ
ข้อควรพัฒนาซึ่งสามารถพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบของย่อหน้าที่บ้างก็ขาดประโยค
ใจความสำคัญหรือบ้างก็ขาดประโยคขยายความ หรือการเรียบเรียงย่อหน้าและสำนวนภาษาโดยเฉพาะ

ประโยคที่ไม่เป็นไปตามโครงสร้างไวยากรณ์ไทย บ้างก็ขาดประธานของประโยค รวมถึงขาดการใช้คำเชื่อม และการเว้นวรรคตอนที่เหมาะสม สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าต้องเน้นย้ำในการสอนเรื่องการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารก่อนนำมาสู่การสอนเรื่องการเขียนย่อหน้าผลการศึกษาศึกษาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้า ด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปศาสตรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” (เกศินี บำรุงไทย, 2554) กล่าวคือ เป็นการศึกษาในประเด็นข้อผิดพลาดในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษา ซึ่งพบข้อผิดพลาดด้านรูปแบบย่อหน้า โครงสร้างย่อหน้า ไวยากรณ์และโครงสร้าง และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ

2. พัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริง

Active Learning หรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนกระทำ (Bonwell&Eison, 1991) อันเกิดจากกระแสปฏิรูปการศึกษาซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้เรียนที่ตื่นตัว (active learner) หรือการเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (student-centered learner) การเรียนรู้ตามสภาพจริงจึงเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม กล่าวคือ เป็นการจัดให้ผู้เรียนมีประสบการณ์โดยทำกิจกรรมที่เรียนรู้ด้วยตนเองและจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งในเนื้อหาที่ท้าทายการเรียนรู้ (ยาใจ พงษ์บริบูรณ์, 2547-2548)

การศึกษาด้านพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงพบว่าสอดคล้องกับเป้าหมายกระบวนการจัดการศึกษาของชาติที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นคนเก่ง ค้นพบจุดเด่นจุดด้อยของตนเอง รู้จักกำหนดเป้าหมายของตนเอง เลือกสรรวิธีปฏิบัติ และพึงพอใจผลการประเมินตนเอง นอกจากนี้ กระบวนการปฏิบัติในสภาพจริงที่มอบหมายให้ผู้เรียนปฏิบัติ ยังกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ความสามารถสูงสุด และใช้ปัญญาที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามวัย และสัมพันธ์กับชีวิตจริง อันจะเพิ่มพูนประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหมายแก่ผู้เรียน อีกทั้งกระบวนการวัดและประเมินผลยังสอดคล้องกับเป้าหมายและความคาดหวังของหลักสูตร รวมถึงความต้องการของผู้เรียน (เอกรินทร์ สีมหาศาล และสุปรารถนา ยุกตะนันท์, 2546)

ผลการศึกษาด้านพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงพบว่าสอดคล้องกับผลการศึกษางานวิจัยเรื่อง “การประเมินตามสภาพจริงการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านนาบอน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3” (สุภาวดี วรรณรัตน์, 2550) ซึ่งปรากฏว่านักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านภาษาดีขึ้นและสอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง “ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของผลการประเมินตามสภาพจริง วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” (พิทักษ์ทองมูล, 2550) ที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยในชั้นสอน ผู้สอนจะบอกจุดมุ่งหมายและกิจกรรมที่ผู้สอนคาดหวังให้ผู้เรียนกระทำ รวมถึงการประเมินผลตามสภาพจริงที่ผู้สอนทำ

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการประเมินตามสภาพจริงต่าง ๆ ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการประเมินตามสภาพจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งการตรวจให้คะแนนแบบรูบรีค (Scoring Rubric) ที่ผู้วิจัยใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษา เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อให้ผู้เรียนได้สร้างปัญญาจากการทำงานซึ่งสะท้อนผลการปฏิบัติงานของผู้เรียนเอง ทั้งยังสร้างความพึงพอใจและยอมรับการประเมินได้จากการแลกเปลี่ยนและสนทนาระหว่างผู้ประเมินและผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง

การศึกษาประเด็นการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารระหว่างก่อนกับหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงระหว่างคะแนนชุดที่ 1 (คะแนนก่อนที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) กับคะแนนชุดที่ 2 (คะแนนหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริง) พบค่าคะแนนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.01$) กล่าวคือ นักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าหลังจากที่นักศึกษาพิจารณาผลงานของตนเองตามแบบฟอร์มเกณฑ์การประเมินการเขียนย่อหน้าแบบแยกองค์ประกอบโดยการประเมินตามสภาพจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ว่าการประเมินตามสภาพจริงพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาทักษะการสื่อสารได้

การทดสอบพัฒนาการความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารโดยการประเมินตามสภาพจริงดังกล่าว พบว่าไม่เป็นเพียงความบังเอิญ กล่าวคือ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง "การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้า สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านคลองไม้แดง จังหวัดสุราษฎร์ธานี" (สายใจ กำลังเพชร, 2556) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะการเขียนย่อหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .1

นอกจากนี้ การศึกษาเรื่อง "ความสามารถในการเขียนคำประสมด้วยสระลดรูปและสระเปลี่ยนรูปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นโดยใช้วิธีการสอนตรงร่วมกับการประเมินตามสภาพจริง" (อรภาณี เพชรรัตน์, 2555) ยิ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนตรงร่วมกับการประเมินตามสภาพจริง ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดี ซึ่งสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารสะท้อนให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการประเมินตามสภาพจริงช่วยเพิ่มพัฒนาการการเขียนระดับย่อหน้าด้านองค์ประกอบของนักศึกษาที่ศึกษารายวิชาทักษะการสื่อสารได้อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรสร้างเครื่องมือการประเมินโดยนำแนวคิดเรื่องการเขียนย่อหน้าที่ดี ทั้งความมีเอกภาพ สारตภาพสัมพันธ์ภาพและความสมบูรณ์ของทั้งกระแสความและภาษามาเป็นเกณฑ์การประเมินแบบแยกองค์ประกอบ (Analytical Scoring Rubric) ที่ชัดเจน
2. ควรหลีกเลี่ยงการกำหนดมิติของระดับคุณภาพของผลงานหรือการปฏิบัติแต่ละองค์ประกอบที่ประเมินที่คาบเกี่ยวกัน
3. สามารถนำเครื่องมือการประเมินจากงานวิจัยนี้ไปปรับให้สอดคล้องกับการสอนเขียนรูปแบบอื่นๆ ได้ตามความเหมาะสม

References

- Bamrungthai, K. (2011). An Error Analysis in English Paragraph Writing by Students of the Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology PhraNakhon. (Research Report). Bangkok: Rajamangala University of Technology PhraNakhon.
- Bonwell, C. C. & Eison, J. A. (1991). Active Learning: Creating Excitement in the Classroom. Washington, D. C.: Office of Educational Research and Improvement (ED).
- Charunrochana, J., M. L. (2013). Research Techniques in Linguistics. Bangkok: Kasetsart University.
- Chulalongkorn University, Faculty of Education. (2010). Training Manual for the Thai Language and Integration for Primary Education: Project to Upgrade all the Teachers in the System according to the Strengthening Thailand Action Plan, Faculty of Education, Chulalongkorn University and Nationwide Network Centers. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Kamlangpet, S. (2013). Construction of Exercises for Paragraph Writing Skills for Prathomsuksa 5 Students, Ban Khlong Mai Daeng School, SuratThani Province. (Master of Arts, Thaksin University).
- O'Malley, J. M., & Pierce, V. L. (1996). Authentic Assessment for English Language Learners: Practical Approaches for Teachers. New York: Addison-Wesley.
- Petcharat, O. (2012). Ability in Writing Words with Reduced Forms and Changed Forms of Vowels among Students with Vision Impairments Using Direct Teaching and Authentic Assessment. (Master of Education Thesis, Songkhla Rajabhat University).
- Phongboribun, Y. (2005). Learning and Authentic Assessment. Journal of Education, KhonKaen University, 28(2), 10-24.
- Simahasan, E. & Yuktanan, S. (2003). The Measurement and Evaluation Process according to the Basic Education Curriculum, B.E. 2544. Bangkok: Book Point.
- Thongmun, P. (2007). Validity and Reliability of Authentic Assessment of the Thai Language Subject for Matthayom 3. (Master of Arts Thesis, Chiang Mai Rajabhat University).
- Worarat, S. (2007). The Authentic Assessment in Thai Creative Writing of Prathomsuksa 5 Students, Ban Na Bon School, Educational Service Area Zone 3, Kalasin. (Master of Education Thesis, KhonKaen University).